

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/14/2018
Identifikačné číslo spisu: 7116201364
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7116201364.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: JUDr. Ján Bodnár, správca konkurznej podstaty úpadcu Truck Center Košice s. r. o. v konkurze, so sídlom Topasová 52, Košice, IČO: 31 661 980, so sídlom kancelárie správcu Žriedlová 3, Košice, právne zast.: Mgr. Bc. Marek Figura, advokát so sídlom Žriedlová 3, Košice, proti žalovanému: SIMIS s. r. o., so sídlom Mlynská 11, Košice, IČO: 44 570 791, právne zast. JUDr. Ing. Monika Reháková, advokátka so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, o vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 32Cbi/4/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4CoKR/13/2017-184 z 28. júna 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 32Cbi/4/2016-154 z 16. 11. 2016 žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnej výške. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca sa návrhom doručeným súdu dňa 25. 01. 2016 domáhal, aby súd určil, že kúpna zmluva z 10. 01. 2013 uzatvorená medzi obchodnou spoločnosťou Truck Center Košice s. r. o. (predtým CAIS s. r. o.) a obchodnou spoločnosťou SIMIS s. r. o. (predtým CAIS REAL s. r. o.) je ohľadom predmetu plnenia uvedeného na faktúre č. XXXXXX., vystavenej 10. 01. 2013 voči veriteľom v konkurze vedenom na majetok úpadcu Truck Center Košice s. r. o. v konkurze vedenom na Okresnom súde Košice I, sp. zn. 30K/12/2013, právne neúčinná. Žalobca v podanej žalobe ďalej žiadal, aby súd žalovaného zaviazal uhradiť v prospech všeobecnej podstaty úpadcu Truck Center Košice s. r. o. v konkurze, sumu vo výške 81 431,84 eura.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca sa svojou žalobou domáha určenia, že kúpna zmluva z 10. 01. 2013 je právnym úkonom bez primeraného protiplnenia v zmysle § 58 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov

(ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) a taktiež ukracujúcim právnym úkonom, ktorým sa zmenšil majetok úpadcu podľa ust. § 60 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný (ako kupujúci) v čase uzavretia právneho úkonu nemal vedomosť o tom, že by dlžník (úpadca) v danom čase bol v úpadku, resp. že by daným právnym úkonom došlo k ukráteniu veriteľov dlžníka (úpadcu). Daný právny úkon bol urobený v rámci bežnej podnikateľskej činnosti úpadcu a žalovaného a v jeho dôsledku ani nemohlo prísť k takému zníženiu majetku úpadcu, ktorý by bol zapríčinil jeho úpadok a ukrátil jeho veriteľov. Úpadca v čase uzatvorenia ústnej kúpnej zmluvy a prevodu hnutelného majetku disponoval peňažnými prostriedkami, ktoré postačovali na úhradu jeho vtedajších záväzkov. Žalobca navrhol v konaní vykonanie znaleckého dokazovania za účelom určenia hodnoty hnutelných vecí, ktoré boli predmetom právneho úkonu, ale súd nepovažoval nariadenie znaleckého dokazovania za potrebné, keď hodnotu vecí mal za dôveryhodne preukázanú už v konaní vykonaným iným dokazovaním (výpovede a písomné vyjadrenia svedkov), z ktorého jasne vyplýva, že hnutelné veci mali v čase kúpy zostatkovú účtovnú hodnotu 30 242,29 eura, teda hodnotu nižšiu ako bola dohodnutá kúpna cena. Súd preto uzavrel, že dohodnutá kúpna cena bola primeraná, zodpovedajúca súboru hnutelných vecí a bola dokonca vyššia ako hodnota týchto vecí vyplývajúca z účtovníctva úpadcu. Primeranosť kúpnej ceny je pritom len jedným z kritérií, ktoré musí súd posudzovať pri rozhodovaní o neúčinnosti právneho úkonu. Zároveň je potrebné skúmať, či daným právnym úkonom boli ukrátené prihlásené pohľadávky veriteľov ako aj, či daným právnym úkonom došlo k podstatnému zmenšeniu majetku dlžníka. Uvedené skutočnosti žalobca v konaní nepreukázal, doložil iba znalecký posudok č. 24/2013 z 10. 01. 2013 vykonaný za účelom dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti, z ktorého bolo súdom zistené, že v danom období mal dlžník majetok v minimálnej hodnote 1 520 000,- eur. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a dlžník mal v danom čase dostatočný majetok na úhradu svojich záväzkov, preto odporovaným právnym úkonom, kúpnu zmluvou z 10. 01. 2013 ani nemohlo prísť k takému zmenšeniu dlžníkovho majetku, ktorý by spôsobil jeho úpadok a nemožnosť plniť svoje záväzky voči veriteľom. Z uvedených dôvodov dospel súd prvej inštancie k záveru, že kúpna zmluva z 10. 01. 2013 uzatvorená medzi obchodnou spoločnosťou Truck Center Košice s. r. o. a obchodnou spoločnosťou SIMIS s. r. o. nie je neúčinným právnym úkonom a žalobu v celom rozsahu zamietol. Vzhľadom na plný úspech žalovaného vo veci, súd priznal žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Proti zamietajúcemu rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C. s. p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.). Odvolacie námietky žalobcu však prioritne smerovali k nedostatočnému odôvodneniu záverov súdu prvej inštancie. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie podľa názoru žalobcu nevyplýva, ako súd posudzoval spriaznenosť osôb a rovnako sa nedostatočne venoval otázke dôkazného bremena v konaní. Žalobca ďalej namietal, že súdu prvej inštancie bolo dostatočne preukázané, že sporný právny úkon bol uskutočnený medzi spriaznenými osobami, preto s poukazom na ust. § 58 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a § 60 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii sa predpokladá úpadok dlžníka v čase úkonu, úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov a vedomosť druhej strany o tomto úmysle. Z pripojené zo súdneho spisu sp. zn. 31R/5/2013 malo byť navyše zrejme, že dlžník sa sám domáhal povolenia reštrukturalizácie, preto záver súdu o absencii stavu úpadku dlžníka v čase uskutočnenia sporného právneho úkonu neobstojí. Vedomosť druhej zmluvnej strany o úpadku obchodnej spoločnosti Truck Center Košice s. r. o. bola podľa názoru žalobcu jednoznačne preukázaná, keď obchodnú spoločnosť Truck Center Košice s. r. o., ako aj obchodnú spoločnosť SIMIS s. r. o., vlastnili a riadili manželia Ing. G. M. a Mgr. A. M.. Uvedenú skutočnosť mali potvrdiť aj vo svojich výpovediach. Súd svoje stanovisko o nevedomosti o stave úpadku zo strany kupujúceho dostatočne nevysvetlil. Žalobca namietal aj nesprávne zistenie hodnoty prevádzaných vecí, keď rozhodujúce je určenie reálnej hodnoty a nie hodnoty účtovnej. K odpisovaniu hodnoty vecí v účtovníctve prichádza automaticky a uvedené nezodpovedá reálnemu stavu

vecí. Žalobca podložil svoje tvrdenia aj znalecky určenou hodnotou jednej z prevádzaných vecí, a to trafostanice, ktorá na základe znaleckého posudku č. 24/2013 vypracovaného znalcom Ing. H. bola ohodnotená na sumu 28 302,72 eura. Uvedený znalecký posudok bol pritom vypracovaný ku dňu prevodu hnutelných vecí, teda 10. 01. 2013. Odplata za trafostanicu v zmysle uzatvorenej kúpnej zmluvy však predstavovala len 14 400,- eur bez DPH, čo predstavuje značný rozdiel už aj len pri jednej z prevádzaných vecí. S uvedeným sa súd prvej inštancie nevysporiadal. Žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu, resp. odvolaním napadnutý rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z riadne zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia vecí. V čase uskutočnenia napadnutého právneho úkonu, ktorého neúčinnosti sa žalobca domáha, disponoval úpadca s dostatkom majetku na to, aby uspokojil svojich veriteľov. V konaní bolo vo vzťahu k hodnote prevádzaných vecí preukázané, že obstarávacía cena majetku vyplývala z inventarizačných zápisov, z predloženej kalkulácie porovnania kúpnych cien a zostatkovej účtovnej hodnoty spolu s fotodokumentáciou a špecifikáciou dotknutého majetku. Dohodnutá kúpna cena zodpovedala obvyklej, teda primeranej cene, preto nie je možné tento právny úkon považovať za právny úkon bez primeraného protiplnenia a nie je naplnený základný znak odporovateľného právneho úkonu, ktorým je jeho ukracujúca povaha. Preto žalovaný odvolaciemu súdu navrhuje, aby rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

5. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací rozsudkom č. k. 4CoKR/13/2017-184 z 28. júna 2017 odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnej výške. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že sa plne stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a využívajúc postup podľa § 387 ods. 2 C. s. p. naň v podrobnostiach poukázal a doplnil pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia ďalšie dôvody. Záver vyplývajúci zo znaleckého posudku č. 24/2013 vypracovaný znalcom Ing. H. o hodnote trafostanice vo výške 28 302,72 eura je ale podľa odvolacieho súdu nepreskúmateľný, keďže samotná trafostanica, ktorá ani nie je bližšie identifikovateľná v znaleckom posudku, nebola predmetom samostatného skúmania ohľadom jej technického stavu a možnosti jej ďalšej využiteľnosti. Odvolací súd ďalej konštatoval, že nie je zrejmé z akých dôvodov súdny znalec zvolil príslušnú metódu na ohodnotenie trafostanice. Uvedený záver vyplývajúci zo znaleckého posudku je potom nedostatočný a nepoužiteľný pre účely vyhodnotenia neprímeranosti protiplnenia. Žalobcom pritom neboli produkované žiadne dôkazy o neprímeranosti plnenia za ďalšie hnutelné veci, a to univerzálne zariadenie - pneuservis, olejové hospodárstvo, odsávací systém Ekolin a skladovací priestor YOKA. Predmetné hnutelné veci - zariadenia, okrem zariadenia pneuservisu, nie sú univerzálne, ale sú špecifické a sú vyrábané na mieru, preto v prípade speňažovania nie sú využiteľné všetky ich časti, čo ovplyvňuje ich predajnú sumu. Žalobca mal navyše možnosť bezprostredne po vyhlásení konkurzu a ustanovení do funkcie správcu zabezpečiť riadny znalecký posudok stanovujúci hodnotu predmetných hnutelných vecí. Správny je podľa odvolacieho súdu aj záver prijatý súdom prvej inštancie k žalobcom navrhovanému vykonaniu znaleckého dokazovania, a to vzhľadom na zjavnú neúčelnosť a značný časový odstup od momentu uzavretia kúpnej zmluvy. Žalobca v konaní nepredložil žiadne relevantné dôkazy o neprímeranosti kúpnej ceny, opodstatnenosť jeho nároku nie je možné vyvodiť ani z iných dôkazov, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie preto podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil. Vzhľadom na plný úspech žalovaného v odvolacom konaní mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu proti neúspešnému žalobcovi.

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Žalobca svoje dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 431 ods. 1 C. s. p. v spojení s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, nesprávne posúdenie skutkových zistení, z ktorých súd prvej inštancie ako aj odvolací súd vyvodili záver o absencii vedomosti žalovaného o úpadku dlžníka a nesprávne právne posúdenie s ohľadom na (ne)aplikáciu zákonnej domnienky vedomosti spriaznenej osoby o úpadku druhej zmluvnej strany. Dovolateľ ďalej namieta nesprávne vykonané dokazovanie vo vzťahu k primeranosti protiplnenia a nesprávne hodnotenie znaleckého posudku súdom, ktorý mal neoprávnene sám posudzovať správnosť záverov znaleckého

posudku, k čomu nedisponuje požadovanými odbornými vedomosťami. Ďalšie znalecké dokazovanie vo veci na preukázanie neprímeranosti protiplnenia súdy nevykonali a riadili sa len účtovnou hodnotou prevádzaných vecí. Žalobcovi nie je zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie a následne aj odvolací súd uzavrel, že žalovaný nemal vedomosť o úpadku dlžníka. Okrem v konaní nevyvrátenej zákonnej domnienky úpadku bol v konaní preukázaný aj reálny úpadok dlžníka, keďže mal dlhodobu záväzku a tieto nebol schopný uhrádzať. Vo vzťahu k hodnote prevádzaných hnutelných vecí len strohé tvrdenie súdu, že hodnota vecí je nižšia vzhľadom na ich špecifickosť je nepreskúmateľné a nedáva odpoveď na otázku, v akej výške by bolo plnenie primerané. Za závažné pochybenie považuje žalobca aj odmietnutie vykonania znaleckého dokazovania súdom. Dovolateľ má z uvedených dôvodov za to, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Preto žiada, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. K dovolaniu žalobcu doručil svoje vyjadrenie žalovaný. Vo vyjadrení žalovaný uviedol, že vzhľadom na absenciu dovolateľom tvrdeného dovolacieho dôvodu, je dovolanie žalobcu neprípustné. Rozsudok odvolacieho súdu nie je v žiadnej jeho časti postihnutý vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Žalovaný spochybnil žalobcom tvrdenú nejednoznačnosť a nezrozumiteľnosť odôvodnení rozhodnutí odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie, keď obsah týchto odôvodnení plne korešponduje s náležitosťami predpokladanými Civilným sporovým poriadkom. Obidva súdy sa jasne a zrozumiteľne vyjadrili ku všetkým skutočnostiam podstatným pre rozhodnutie vo veci, uviedli, akými úvahami sa riadili pri hodnotení dôkazov a ako vec právne posúdili. Rovnako z odôvodnení rozhodnutí jasne vyplýva, ako sa súdy vysporiadali s námietkami žalobcu. Žalobca v dovolaní uvádza totožnú argumentáciu, aká bola už súčasťou odvolacích námietok, ktoré odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Nesprávne právne posúdenie, ktoré rovnako namieta žalobca v podanom dovolaní, nemôže byť dôvodom pre vyslovenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu žalovaný uviedol, že je výlučne vecou súdu, ktoré dôkazy vo veci vykoná a ako ich vyhodnotí a následne akú právnu úpravu aplikuje na zistený skutkový stav. Žalobcovi boli počas celého priebehu konania zachované všetky mu prináležiace procesné práva. V konaní bolo podľa názoru žalovaného navyše jasne preukázané, že obstarávacia cena sporného hnutelného majetku vyplýva z inventarizačných zápisov, z predloženej kalkulácie porovnania kúpnych cien a zostatkovej účtovnej hodnoty. Argumentácia žalobcu obsiahnutá v dovolaní je preto podľa žalovaného nedôvodná a nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Z uvedených dôvodov žalovaný dovolaciemu súdu navrhuje, aby dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto je dovolanie potrebné odmietnuť (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

9. Dovolanie je možné považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie, dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nemôže byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012). Úspech každého dovolania je vždy podmienený (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je aj opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu nedovoľuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k vecnému posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia. Na posúdenie otázky prípustnosti dovolania je pritom zásadne príslušný dovolací súd (IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 163/08). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k

posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu druhej sporovej strany.

10. Dovolateľ odvodzuje prípustnosť dovolania z nesprávneho procesného postupu súdu, ktorým mu malo byť znemožnené, aby uskutočňoval procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Pre vyvodenie záveru o prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia, je potrebné, aby skutočne došlo k nesprávne procesnému postupu súdu, tento mal za následok znemožnenie realizácie procesných práv a uvedený zásah dosahoval intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces. Medzi procesné práva pritom v zmysle judikatúry patrí napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na vykonanie dokazovania a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie a právo na doručenie rozsudku do vlastných rúk. Do tohto práva však nepatrí právo strany na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s jej predstavami, alebo aby súd koncipoval odôvodnenie podľa predstáv strany konania. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

12. Dovolateľ vymedzil dovolacie dôvody s poukazom na konkretizovaný dôvod prípustnosti dovolania ako nedostatočné zistenie skutkového stavu, nedostatočne vykonané dokazovanie, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia a neprihliadnutím na zákonnú domnienku podľa § 58 ods. 2 vety druhej zákona o konkurze a reštrukturalizácii a § 60 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii aj nesprávne právne posúdenie.

13. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia (spočívajúca v jeho nedostatočnom odôvodnení) bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu (než je zmätočnosť), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). S uvedeným záverom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (viď napr. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). K rovnakému záveru dospelo neskôr tiež zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 (v dôsledku prijatia Civilného sporového poriadku), sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za naďalej aktuálne. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu zmätočnosti, najmä ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd

alebo justičných omylov (viď Ryabykh proti Rusku) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (viď Sutyazhnik proti Rusku). Po preskúmaní spisu dovolací súd konštatuje, že nezistil v prejednávanej veci dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016. Rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa zákonné požiadavky na neho kladené v súlade s § 220 ods. 2 C. s. p. a § 387 ods. 2 C. s. p, pritom je potrebné zdôrazniť, že odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane (viď napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 489/2011, III. ÚS 264/08), keďže konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacie konanie tvoria z hľadiska predmetu konania jeden celok. Súd prvej inštancie riadne zdôvodnil aké dôkazy vykonal, ako ich vyhodnotil a z akých skutkových zistení pri svojom rozhodnutí vychádzal. Zdôraznil pritom, že dôkazné bremeno v konaní je na žalobcovi, ktorý ho v posudzovanej veci neunesol. Dôsledne sa zaoberal aj hodnotou prevádzaných vecí, pričom spôsob, aký pri tom zvolil, je na zvážení tohto súdu a dovolaciemu súdu neprislúcha preskúmať ním zistený skutkový stav. Rovnako odvolací súd sa riadne zaoberal podstatnou argumentáciou žalobcu, ako aj žalovaného a uviedol ďalšie argumenty posilňujúce správnosť potvrdzovaného rozhodnutia súdu prvej inštancie. Skutkové zistenia nemôžu byť predmetom dovolacieho prieskumu v tu posudzovanej veci, keď dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 C. s. p.). Je preto možné konštatovať, že odvolací súd logicky kompaktné, zrozumiteľné a postačujúco zdôvodnil svoje rozhodnutie, zaoberajúc a reagujúc na odvolaciu argumentáciu žalobcu. V uvedenej časti dovolacích námietok žalobcu preto nie je možné konštatovať tak závažné porušenie procesných práv dovolateľa, ktoré by malo za následok popretie práva na spravodlivý proces. Nie je totiž možné vidieť dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. v tej skutočnosti, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nezodpovedalo predstavám žalobcu.

14. V zmysle judikatúry a ustálenej rozhodovacej praxe nie je ani prípadné nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov, prípadne nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností považované za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. (R 37/1993, R 125/1999 a R 42/1993). Na tomto závere zotrúva aj rozhodovacia prax za novej právnej úpravy obsiahnutej v Civilnom sporovom poriadku (2Cdo/159/2017, 3Cdo/59/2017 a 5Cdo/47/2017). Dovolací súd ďalej konštatuje, že do obsahu základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom, ktoré sporová strana pred všeobecným súdom navrhla, nepatrí povinnosť súdu vykonať všetky navrhnuté dôkazy, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci umožňuje sudcovi a súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú (I. ÚS 64/1997). Súd nie je viazaný návrhmi sporových strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie sporových strán (3Cdo/50/2008). Ani dovolacia námietka žalovaného o nedostatočnom vykonaní dokazovania a nesprávnych skutkových zisteniach preto nie je spôsobilá naplniť dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p, keďže nezodpovedá koncepcii porušenia procesných práv strany konania nesprávnym procesným postupom súdu.

15. Rovnako sa neznemožňuje strane konania realizovať jej procesné oprávnenia právnym posúdením (porovnaj R 54/2012 a R 24/2017). Na odklon od uvedeného právneho názoru vyjadreného v doterajšej judikatúre nie je ani po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku žiaden dôvod a naďalej je potrebné vychádzať zo záverov publikovaných v týchto rozhodnutiach, podľa ktorých aj prípadné nesprávne právne posúdenie vecí (nesprávne vyriešenie niektorej právnej otázky súdom) nemá žiaden vplyv na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné práva. Z uvedených dôvodov nezistil dovolací súd opodstatnenosť dovolacích námietok žalobcu ani v tejto časti jeho argumentácie.

16. Najvyšší súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) prípustnosť dovolania vyplývajúcu z ust. § 420 písm. f/ C. s. p. nezistil, preto dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.